

ταβολών, άφοϋ φουρνιές και φουρνιές έτοιμάζει από δαύτες κ' έδωσε μάλιστα, λένε, κι όδηγίες στους άρμόδιους τμηματάρχες να του τοιμάσουν τους πίνακες των ακρατομηθησομένων, που λέν και τά όργανα της κακρεΰουσας.

Πώς είναι άτιμία του χειρότερου είδους αυτό που γίνεται με τις δικαστικές και με τις άλλες ύπαλληλικές μεταβολές, τó φωνάζαμε χίλιες φορές, χωρίς να έχουμε και την έλπίδα πως θάκουστούνε οι φωνές μας. Τώρα μονάχα τούτα προσθέτουμε, πως είναι καινούρια άτιμία να πετιούνται από τή μια μεριά οι φτωχοί έπιστάτες των σχολειών, τους κλοκακρινούς μ'νες, για να γίνεται οικονομία, κι από τήν άλλη μεριά να μετακινούνται τόσες χιλιάδες δασκάλαι, μόνο και μόνο για λόγους κομματικούς, και να πληρώνη τó Δημόσιο ταμείο κοντά εκατομμύρια για έδειποτικά τους έξοδα.

Ο κ. Δουμπάρδος άναγκάσθη τήν πρώτη οικονομία με τους έπιστάτες κι ό ίδιος, τζόγια μου, θά σκορπίση αύριο τόσον παρ' για να κινή τά κέφια του και τά κέσια του έφ' εν τός του.

SULU PRUDHOMME
ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Μάτια πολλά, άμέτρητα, γαλάζια, μαύρα, όλα 'Αγαπημένα, είδανε τó φως τó πρωινό.
Στά μνήματα τά σκοτεινά κοιμούνται και ό ήλιος 'Ακόμη λάμπει, θύόνεται στόν άπειρο ούρανό.

Οι νύχτες πιδ γλυκύτερες από τις μέρες μάτια Μαγέψανε άμέτρητα, μαύρα και γαλαζιά.
Τάστέρια άκόμη λάμπουνε, σκοτεινά τά μάτια Και κλείστηκαν' μ'ν έρχταν, ώϊμένα, τή θωριά;

"Όχι" αυτό δέ γίνεται! θά είναι γουσιμμένα Σ' εκείνο που άόρατο, τó λέμε έμεις έδω.
Και όπως βασιλεύοντα; τάστέρια μ'ς; άφήνουν 'Αλλά δέν φεύγουν, μένουνε πάντα στόν ούρανό,

"Έτσι τά μάτια φεύγουνε, αλλά δέν είν' άλήθεια Πως ούδουνε, πως παθαίνουνε και πως δέ ζούνε πιά.
Πρò; κάποια αύγή άπέρανη τά μάτια είν' άνοιγμένα Κ' έκειθε από τά μνήματα βλέπουν παντοεινά.

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ.

—Σού άρεσε τó θέατρο έχτες τó βράδυ;
—Πολύ πολύ. Είχα κοντά μου τόν κ. Χωράτη, και έρεις, είναι τόσο δικασκαδικός!

Είχαμε περάσει άπάνω κάτω δυό χρόνια στη σαπουνόφουσκα, όταν έρχίσαν τά μαλλώματα στα δυό κόμματα τώ Σαπουνιώτ'ωε που τó καθένα είχε δικό του δόγμα. Ένας φυσιοδίφης ζακουσμένος, ό Γλαγγής, που τόν υποστήριζε ζωηρά τó προεδρευτικό κόμμα, κηρύχτηκε έναντίο στο δόγμα που δίδασκε ή καλύτερη σχολή για τήν κατίσταση τού κόσμου. Καλέσανε τó λοιπόν τó Γλαγγή μπροστά τó άνώτατο δικαστήριο της 'Ακαδημίας τώ Λογικώνε για να εξετάσουν αν οι ιδέες κ' οι άνακάλυψές του βλάψανε τó σφέρο και τήν τάξη τού κράτους. Οι αντίπαλοί του είπαν πως οι καινούργιες θεωρίες του άναποδογυρίζανε τους έρρους κι άρχαίους νόμους και τις παράδοσες τώ Λογικώνε. Γι' αυτό ζήτησαν να πάρη πίσω τις διδάχες του ό Γλαγγής ή να τόν τιμωρήσουνε σαν αίρετικό. Κατηγορήσανε λοιπόν για λαθασμένους κ' όλέθριες τις άκόλουθες τρεις θεωρίες του:

Α'. 'Ο κόσμος είναι από μέσα άδειος κ' ή φλούδα του έχει πάχος μονάχα τριακόσιες πηχες.
Οι αντίπαλοι του πάλι είπαν: "Αν ήταν άδειο τó χώμα που πατούσαν οι Λογικοί, από πολύν καιρό θά είχε σπάσει κ' είναι μάλιστα γραμμένο στο βιβλίο του παλάρχαιου φιλοσόφου τού Παντζή (που είναι ένα είδος 'Αριστοτέλης για τους Σαπουνιώτες).
Κ' ο κόσμος ός είναι άτόφους, και δέ θά σπάση ποτέ!"
Β'. Είπε ό Γλαγγής: "Ο κόσμος είναι χτισμένος μο-

ΨΥΧΑΡΗ

ΖΩΗ ΚΙ ΑΓΑΠΗ ΣΤΗ ΜΟΝΑΞΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΕΝΟΣ ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΥ ΡΟΜΠΙΝΣΩΝΑ *)

Είτανε πραγματεφτάδες, τολμητερά, όπως είχε πού και πού σε κείνα τά χρόνια, κι άκουσαν πως κρύφτανε μέσα τους θησαυρούς άγνωστούς άκόμα τά Νησιά τού Χουάν Φερνάντεζ, και σηκώθηκαν μια μέρα να τους μαζέψουνε και καλά. Τού καπετάνιου θυγατέρα ήταν ή ναθαγκημένη κόρη, δεκοχτώ χρονώ παρθένικ, θεόμορφη κι άνοιχτόσφ'ρη-όρφανή από μάνα, χαδεμένο παιδί τού μπαμπά της-θέλησε να βγ'η στο ταξίδι με τόν πατέρα, κι άντ'ις να βρ'η θησαυρούς, βρέθηκε μόνη της στη Μασαταίρα θησαυρός.

Πατριδά της είτανε ή Βενετιά. Δέν ύποφιάζονταν ό Γιάννης—που να β'η τότες τέτοιο πράμα με τó νου του— πως ήξερε και ρωμαίικα ή κόρη, όπως κι άλλοι πολλοί στη Βενετιά σε κείνα, καθώς και στα δικά μας τά χρόνια. 'Αρτηνός έμωσ είτανε κ' ή μάνα της Ρωμιά. 'Οτόσο μ'ντε 'Ρωμιά έμοιαζε μ'ντε Βενετσιάνα, τουλάχιστο σαν πού τις φαντάζονται σύνηθα τις Βενετσιάνες, άψηλές, λιγνόκορμες με τó περήφανο τó βλέμμα, με τά μάτια κάρθουνα, με τó άχνόχρυσο πρόσωπο τάρθινατο, θολόφρυγο και ζεστόχρυσο, που μας ζουγράφισε ό Τυτσαίνος. Περηφάνεια δέν τ'ς έλειπε μ'ντε στο βλέψιμο μ'ντε στο βούδισμα, γιατί β'σταις πάντα ίσια τó κεφάλι, σικωμένο άπάνω και σοβαρό' μ'ν είχε συνήμα και κάτι παιχιδιάρικο, νιανήσιο, άπαλό, που δέν μπόρεισε να π'ης τί πράμα είτανε. Τά μάτια της γαλαζιά γαλαζιά και μεγάλα μεγάλα, λές τά μάτια εκείνη τού ποταμιού που είδε ό Γιάννης στο λόγγο πορπατώντας. Τά μαλλιά της όλόζαθα και μακρά, πιδ κάτω άκίμη κι από τή μέση' μέτριο τάρνίστημά της κι όχι τόσο παχιά όσο στρογγυλοκαμωμένη και τó δέμα της γερό κι άφράτο. Με τó μεγαλούτσικό της τó στόμα, τά δόντια τά λαμπερά, τά κόκκινα και λιγάκι σαν παχύσαρκα χείλα, με τή μικρούλη μύτη που κατέβαινε γραμμιά από τó μέτωπο στο στόμα, έδειχνε πολύ άποφασισμένη, κι άλήθεια

*) Κοίταξε τά φύλλα 96, 97, 98, 99, 100, 101, 102, 103, 104 και 105.

είχε βέλκηση, είχε κουράγιο, είχε και ζυπνάδα. Τόνομά της Μυριέλλα.

Η Μυριέλλα, σά βρέθηκε μονάχη, σ'άκουριάκι, δέν άπελπίστηκε, όσο τρομερό κι αν είτανε τó κακό. Τó πρωί εκείνο που έσκυψε ό Γιάννης και τήν είδε, άφ'τη έβλεπε πρώτη φορά σε τί μέρος τού κόσμου είχε πέσει. Τó λιμναίο της φάνηκε σ'όμοιο, άπόμακρο σαν πως είτανε κι άπομονωμένο, με τάρψηλά τά βράχια γύρο γύρο, που τó κάνανε να μ'νοιάζη σαν πηγάδι. Είπε να καθήση εκεί να προσέινε τί τ'ά β'γ'η. Μαζώδε και περιτυλίχτηκε με φύκια, που τ'ς τάρσενε τó κύμα της γιομοθαλασσιάζ. Μαζέδοντας τά φύκια, έτυχε να πιάση και κάτι τσαχανούς, κάτι δστρακα, που άρχισε να τά δοκιμάση, για να μ'ν πούθ'νη από τήν πείνα, τώρα που λύτωσε. "Ηπιε και λίγο νερό από ένα λιανό λιανό βουάκι, τó μόνο της βορικώνης βουνοσειράς σε κείνη τή μεριά, και πού μόλις τó ξεδιακρινε, στόν άμμο.

Βέβαιο είταν πως να βασταζή τó κέρτσι πολλές μέρες εκεί κάτω, πιθανό δέν μπορούσε να είναι. Πως λοιπόν ό Γιάννης, που γνώριζε τόν τόπο, τήν ζυπόλυκε κ' έδραμε τότε γλήγορα; Λυσίας, που να π'ης άφ'τη δέν είτανε, να φοβήθη έ φίλος, γιατί δηγούνται για μερικούς άλλους μοναξιώτες, πως από φόβο δέ θέλανε να δούνε ως και τήν ίχνα ενός άθροπινου ποδαριού, άφοϋ περάσανε χρόνια και χρόνια, δίχως πρόσωπο ζωντανό να γυρνάτ'εφουνε. Μά έδω τί ταίριαζε τέτοιος φόβος; 'Εγώ θάρρ' πως άλλο φοβήθηκε ό Γιάννης; φοβήθηκε τόν εαυτό του, δηλαδή φοβήθηκε όχι να δ'η άθροπο, φοβήθηκε μ'ν πως άθροπος τόνε δ'η.

"Αθροπος! Τι σήμαινε τώρα για τί Γιάννη μας τόνονα και τó πράμα; Τόνονα, είπαμε πως τó ξέχασε' τó πράμα, για να τó καταλάβουμε πως τó φανταζότανε, πρέπει να κατέβουμε στο μυαλό του τάρπ'όθ'αθα, και τó μυαλό του τάρπ'οσκέπαζε σαν καταχινιά λεφτούτσινη που τόν άποχωρίζε τόν ίδιο από τόν κόσμο τó δικό μας. Σ'τοχαστήτε που άλλε κάθε μέρα δέν έβλεπε παρά τά ζ'α του, τά δέντρα του, τó Νησί του, πως

νάχη από δυό στοιχειά, από τó ζύγγι κι από τó άλκάλι, που και τά δυό μόνα είναι τά καθυπό'στοιχειά κ' ύπάρχουν αιώνια 'Από αυτά ό κόσμος έχει ζευλιχτή μηχανικά' κι όλα που ύπάρχουνε τώρα είναι σχηματισμένα μονάχα από ζύγγι κι άλκάλι. 'Ο άγέρας είναι εξ'ατμισμένος από αυτά τά δυό στοιχειά. 'Εναντίο σ' όλα τούτά είπαν οι αντίπαλοί του πως όχι μόνο ζύγγι κι άλκάλι, μά και τó νερό και ή γλυκερίνη είναι στοιχειά. 'Αδύνατο να πήρανε μόνα τους τά στοιχειά σχήμα σφαιρας, γιατί είναι γραμμένο στο άρχαιότερο βιβλίο που έχουν οι Λογικοί: "Ο κόσμος είναι φυσημένος από τó στόμα ενός γίγαντα που τότε λέγουνε ό Ρουδιπούδης".

Γ'. Διδάσκει ό Γλαγγής: αυτός ό κόσμος που βρισκόμαστε δέν είναι ό μόνος κόσμος που ύπάρχει μά ύπάρχουν άναριθμητοί κόσμοι που όλοι τους είναι άδειες σφαιρες από ζύγγι κι άλκάλι, και που πετούνε λύτερα στόν άγέρα. Κι άπάνω τους ζούνε πλάσματα με λογικό.

Αυτήν τή γνώμη τήν είπαν ό,ι μόνο λαθασμένη, μά κ' επικίντυνη για τó κράτος τους, γιατί αν πράγματι ύπαρχαν άκόμη κι άλλοι κόσμοι που δέν τους ξέρουνε, τότε; ό 'Αφέντης τώ Λογικώνε δέ θά τους είχε στην έξουσία του. Είναι όμως γραμμένο στους νόμους τού κράτους:

"Σ'ά λέγη κανείς πως ύπάρχει κάτι τι που δέν ύπακούει στόν 'Αφέντη τώ Λογικώνε, τότες ός τόν ψήσουν ως πού να λυώση!"

Στη συνεδρία μέσα σηκώθηκε ό Γλαγγής για να δια-

φεντέψη τις θεωρίες του. "Εδειξε λοιπόν πως τó δόγμα "ό κόσμος είναι άτόφους", αντιφάσκει στο: "είναι φυσημένος". 'Ερώτησε μάλιστα που θά στέκονταν ό γίγαντας ό δημιουργός, δ δέν ύπάρχανε κι άλλοι κόσμοι! Οι 'Ακαδημαίκοι της άρχαίας Σχολής μ' έλην τή σοφία τους βρεθήκανε σε δύσκολη θέση μπροστά στα λόγια τούτα. 'Ο Γλαγγής χωρίς άλλο θά είχε νικήσει με τις δυό πρώτες θεωρίες του, δ δέν τόν είχαν ύποφιαστή για τήν τρίτη. Μά τούτη τόσο πολύ τόν κκοσούτησε που κ' οι φίλοι κ' οι όπαδοί του δέν τολμήσανε πιά να τόνε διαφεντέψουνε, γιατί όλοι τους τή γνώμη τούτη πως ύπάρχουν άκόμη κι άλλοι κόσμοι, τή θεωρούσαν προδοτική κι άντεθνική! 'Επειδή όμως ό Γλαγγής δέν ήθελε καθόλου να πάρη πίσω τó λόγο του, ή πλειονοψηφία της 'Ακαδημίας ούχτηκε καταπάνω του, κ' οι πιδ φανατικοί από τους αντίπαλους του κουβαλήσανε μάλιστα καζάνια γεμάτα ζεστή γλυκερίνη για να τόνε βράσουν ως πού να λυώτη!

"Όταν άκουσα όλες αυτές τις άθάσιμες φλυαρίες κ' έπειδή ήμουνα βέβαιος πως βρέθηκα άπάνω σε μια σαπουνόφουσκα που ό γιός μου τήν είχε φυσήξει έδω κ' έ'η λεφτά τ'ς ώρας, μ' ένα άγρο από τó παραθύρι τού σπιτιού μου, κ' επειδή είδα πού στη συζήτηση τούτη άπάνω στις στραβές γνώμες ένα πλάσμα είλικρινό που πολεμούσε να βρ'η τήν άλήθεια, κόντευε να χάση τή ζωή του—γιατί και για τους Σαπουνιώτες τó βράσιμο είναι επικίντυνο—για όλα αυτά δέν μπόρεσα πιά να κρατηθώ, σηκώθηκα και ζή-